

מה קורה לאשה שכל ילדיה פורחים לפתע מהבית?

החלילה

קשה לה כשהם רחוקים. אנחנו קרובים באופן מדהים. אני אמה וחברה. הכל עושים ביחד. מעולם לא הפסדתי אסיפת-הורים. מעולם לא הפסדתי מסיבת-כיתה של הילדים. תמיד מצאתי זמן להכל. אני מעשית ומהירה, ואף פעם לא ביזבזתי זמן בישיבה בטלה בנתיקה, בקניות, בכיורי בורים.

"הילדים השתלבו בעבודתי, ואת הזמן הנותר ניצלנו לכיף משותף.

"אמננון הוא בראש אחר. יותר רציני ועוסק בענייניו. אבל הילדים ואני אוהבים בדיוק את אותם הדברים. קונים בגדים כחד, אוכלים ביחד, מקליטים אחד לשני קלטות, עושים הפתעות זה לזה.

"למשל, בכל יום-שבת, כשהתארגנו לים, היה לכל אחד התפקיד שלו. שרון אחראי לבירה, טיבי — למוסיקה, היה מין תיאום שבשתיקה."

בכיתי וצחקתי

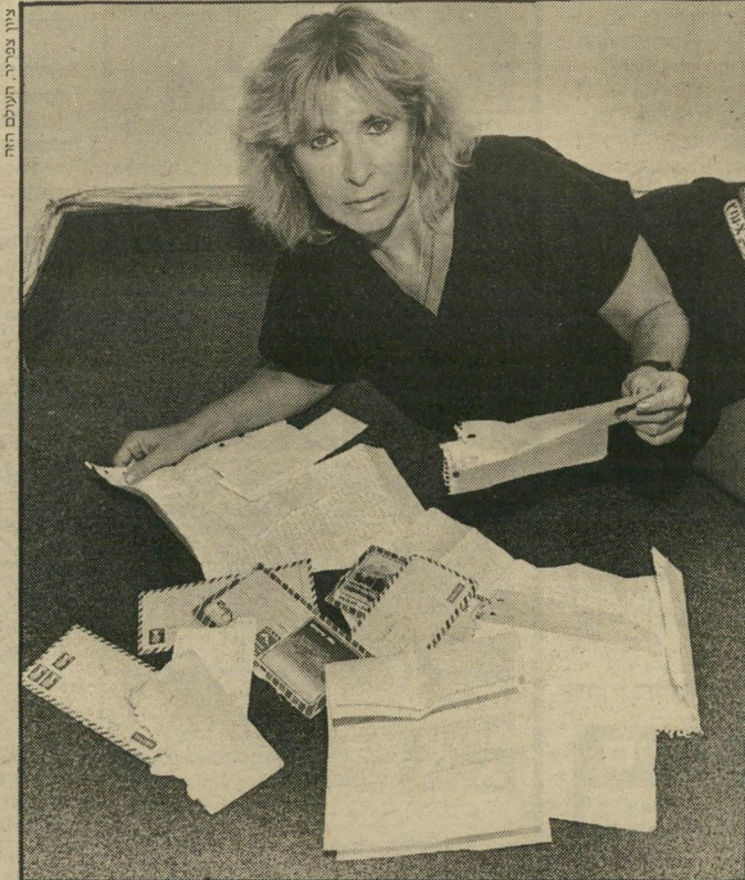
מירי זיכרוני משרת מרויח מהמרחק. שלוש פעמים בשבוע, בשעות קבועות, הם מדברים בטלפון. כל אירוע חשוב שקורה מחייב טלפון נוסף. מפתיעים זה את זה גם במיכתבים מרגשים, פרחים ליום-הולדת, מיברקים משעשעים. מירי ביקרה את טיבי פעמיים, ושרון מבקר בארץ בחופשות-הסימסטר.

"לפני שהיכל נכנס לתלם, הייתי נוסעת ב"מכונית ובוכה. אני בגיל של טיבי הייתי אמה, אבל לה — דאגתי.

"כשרון התקבל לאוניברסיטה, קיבלתי שיתוק. לא יכולתי לתפקד. הייתי קרועה: מצד אחד שמחתי בשימחתו, והייתי גאה בו, אך מצד שני הרגשתי חלל וריקנות שאי-אפשר לתאר במילים.

"שמחתי שהילדים ידעו שפות, יהיו עצמיים, יתפקדו בכוחות עצמם, ירכשו השכלה אקדמית. כל מה שאמא רוצה.

"אבל הייתי בהלם! היה לי רצון עז לדבר רק על זה. הייתי זקוקה שישקיעו לי ציל-

צילום צפירה העולם הזה

אני ני אוהבת את הילדים שלי. עכשיו הם לא איתי, וכשאני מדברת עליהם העיניים שלי נרטבות.

"התיזה שלי היא שאם מחלקים אהבת-רמות, אז האהבה הגדולה ביותר היא אהבת-אם לילדיה.

"אהבת-אם לילדים היא יותר עמוקה מאהבת-אשה לגבר, מאהבת ילדים לאמם, מאהבת אח לאחות, ואף מאהבת אב לילדיו. זו אהבה ללא חשבונות, ללא ציפיות, ללא תנאים."

"זה היה נורא!"

מירי זיכרוני. גם אשת-יחסי-ציבור, מהוותיקות והטובות בארץ. גם אשתו של אמננון זיכרוני, עורך-דין מפורסם. וגם, ובעיקר, אמה של טיבי (טבעונה) בת ה-27 ושרון בן ה-22.

לפני 20 שנה, כשאמננון פנה לעסוק בפוליטיקה, החלטתי שאני רוצה להפסיק לעבוד במשרדו ולמצוא עבודה שתתאים לי. הרגשתי שזה הזמן המתאים.

"התחלתי לעסוק ביחסי-ציבור. מירי זיכרוני ומירי כריסוף, הראשונות בארץ. זה נהדר! אני אוהבת את העבודה שלי. אני חושבת שאני האדם המתאים בעיסוק זה מתאים. אני מלאת מרץ. אני בעצם סוס עבודה, ואין לי בעייה לעבוד 20 שעות ביום. האנרגיות שלי מוצאת ביטוי בעיסוק שלי, עם הרבה שימחתיים ואהבה."

מירי אינה יודעת אם אפשר להיות סוס עבודה וגם אמה במישרה מלאה, כשהמיקצוע הוא עורכת-דין, אדריכלית או רופאה. ביחסי-הציבור שלה הילדים השתלבו נפלא.

"הילדים שלי היו שותפים בכל! בהתחלה היה שרון תינוק, ואז טיבי היא שבאה איתי לכל מקום. כשרון גדל, גם הוא הצטרף. הם ידעו הכל על העבודה שלי. מה קורה, מה אני רוצה שיקרה, מי הנפשות הפועלות, ואיך אני מתכננת לפעול. לקחתי אותם איתי לכל האירועים. לפרימיירות, להקרנות מיוחדות, למסיבות, לארוחות-צהריים.

"עכשיו אני באה הביתה, והכל יוחר מדי מסודר, אין כביסה, אין כלום. איפה כל

הבלגאנים? איפה כל הילדים? נורא חסרים לי הדברים שהתעצבנתי בגללם..."

צילתי לחברים, שילדיהם אינם בבית, כדי לשאול מתי תהיה ההקלה.

"כשרון היה מצלצל, במשך חמש דקות לא יכולתי לדבר, כי הנחקתי מרמעות. הוא היה צועק עליי: זיכרוני, תדברי, תדברי! חבל על הכסף! אני אפסיק לטלפן אלייך אם תמשיכי לבכות!" ואני בכיתי וצחקתי, ולא יכולתי להוציא מילה."

כמו בכל מישפחה שיש לה ילדים, גם במישפחת זיכרוני היו ויכוחים אינסופיים וטענות 'זה לזה'. למירי חסרים היום כל הדברים שפעם הרגישו אותה. הרמעות זולגות על לחייה, והיא קמה להביא מיטפחות-נייר. "פעם עיצבנו אותי ערימות של כלים בכיור, טלפון שתפוס שעות, חברים שעושים בלגאן.

"עכשיו אני באה הביתה, והכל יותר מדי מסודר, אין כביסה, אין כלום, איפה כל הבלגאנים? איפה כל הילדים? נורא חסרים לי הדברים ששנים התעצבנתי בגללם."

התקופה, המוגדרת כפיה כתקופת-ההלם, הפחד, אך הגעגועים אינם נפסקים. הפחד שיתרחקו זה מזה — התברר, אך הגעגועים אינם נפסקים. הדאגה שהקטנים לא יסתדרו לבדם — חלפה, אך הגעגועים אינם נפסקים. לבית מסודר כמו מוסיאון — התרגלה, אך הגעגועים אינם נפסקים.

מירי זיכרוני, הבלוגרית הקטנה ומלאת-המרץ, רוב הזמן אשת-יחסי-ציבור, וכל הזמן אמה בשלטר-חוק. **גלית בר**

היינו באותו החוס. היו דברים שמשעבדנו עליהם ביחד.

"לפני שנה היא קיבלה מהמפיקים של ה"סרט, שבו עברה, כרטיסי-טיסה ללוס-אנג'לס. הוספתה לה כרטיס לניו-יורק, שתראה קצת עולם.

"באחד הימים היא התקשרה ואמרה לי ש"היא נשארת בניו-יורק. הייתי בהלם.

"טיבי הקטנה והעדינה, לבר בניו-יורק הקשוחה: נורא דאגתי. הסאבוויי נורא מוסכן, ומה תאכלי? מי יכבס לך? איך תסתדר לבר?" מירי, כמו כל אמה, מעירה שילדיה הם מוצלחים, יפים, חכמים, מוכשרים. הכייהכי. מובן שהיא רוצה שיהיה להם טוב, אבל מאוד

ליוויו אותה לבקום. זה היה קשה. כל השנה הראשונה שלו בצבא היתה לאי-קלה לכל המישפחה.

טיבי שירתה בקרייה וחזרה בכל יום הביתה. שרון שירת בבסיס ליד צומת-גולני, בחיל-החימוש. וזה לא אותו הדבר.

"ליום-הולדתו קניתי לו מכונית, והוא התחיל לנסוע יומיום מתל-אביב לצומת-גולני ובחזרה. פחדתי נורא מתאונת-דרכים. כשהוא נשאר לתורניות, הייתי נכנסת ל"מכונית ונוסעת אליו.

טיבי למדה באוניברסיטה בתל-אביב, עברה כעיתונאית ולבסוף מצאה עבודה כלבבה בתחום-הקולנוע. זה היה נהדר. שתינו

במשך 10 שנים מילא שרון בהצלחה ובכיף את תפקיד מגישת-הפרחים לזוכה בתחרות מלכת-המים, וטיבי היתה ממונה על המתחרות.

כבר בגיל צעיר הם למדו שמכשיר-הטלפון הוא חלק מהעבודה שלי, וצריך לה"תייחס רציניות רבה לכל הודעה שמשאירים לי. הם קראו המון עיתונים, וכשבאתי הביתה הראו לי מה היה כתוב על הדברים שעשיתי, והיכן היתה תמונה. ידעו הכל על כל אירוע. הם לא חיו בצל עבודתי, אלא עם עבודתי."

טיבי, הבת הנכורה, נמצאת זה שנה בניו-יורק, ולומדת שם תולדות האמנות. שרון, הצעיר, התקבל ללימודי-המשפטים באנג'ל, וגם הוא פרח מהקן לפני כחצי שנה.

משרון, בעצם, נפרדתי בראשונה כשה"תייגס לצה"ל. זה היה נורא קשה: בין התיכון לצבא היתה לו חופשה של שלושה חודשים, ופתאום, אחרי שבילינו כל-יך הרבה ביחד, הילד הקטן שלי הולך. לא ידעתי איך זומה נורא דאגתי, נורא פחדתי. זה היה נורא!"

"הייתי בהלם"

מירי אמרה שכאשר היא מדברת על הילדים שלה, עיניה נרטבות. בשלב הזה לחלחית מכסה את עיניה, אך היא עדיין לא טורחת לקום ולהביא מיטפחות-נייר. "אני זוכרת איך חברה של שרון, טיבי ואני

שרון

טיבי

נועוטים אינם נפסקים